

Helsingissä 25/III 96.

Oma, oma Maijani!

Miljoona kiitos kirjjestäsi!... Ehkä jo olet huomannut, että tuo Sidiin kaunis puhe on Sekaukin mielen mukaan. Nyt minä käsittän Sinut. Voi, kulta, melkein: joo minusta tuntuu, että olemme olleet hieman sokkosilla!

Ymmärrätkään Sinäkin nyt, miksi minä rakka luulin ja nimitin Sua onnesta- sukkaiseksi?

Ylellä muutama sana. Sinun epäilyksesi tästä kovin pelästyin, vaikka ymmärrykseni mulle sanoi, että olin perin viaton. Sillä katso, oli niinkuin Sinä olisit lukenut ajatukseni. Siihen jo viittasin — kuulehan nyt!

Olin nimenkii sanottu ollut hyvin vaser:
 veerattu Sikkäa kohtaan ensi maalla. Hän oli
 mielestäni muuttunut, mutta se oli ensikirkin
 outoa ja toiseksi en vielä tiennyt, mitä Sinä siitä
 ajattelit. Vaikka hyvä ajatus Sikkästä minusta heinä:
 si (kun hän ^{ennen muuta}) puhui niin kauniisti Sinusta), olin
 siis kumminkin kylmäntäinen. Seki kunnes Sinun
 kirjiesi tuli. S. oli itkenyt, kun hän sen mulle
 antoi luettavaksi. Mutta hän oli haltioissain ilosta.
 Se kun kirjiesi oli hyvin keuhainen, koska minä
 kii perin tunsin riemastuvani — oikein noin, et-
 tä teki mieli tanssia!! Tuossa riemussani tapu-
 tin Sikkäa olkapäälle molemmiin käsiin (sylsilyä
 se ei ollut, sillä pöydänpää oli välissämme) ja sa-
 noin: „oo, kyllä minäkin vielä tulen paljon pitä-
 miään Senusta!“... ja sen jälkeen olin halke ystä:
 vällisempi kuin ennen (hyväilyä tietysti ei tullut
 kysymykseen!).

No — nyt perästäpäin olin ruvennut mieli-
 timään, oliko tuo tekomme riemun ja innos
 tulku osoitus oikeutettu vai väärä, ja kun sitten
 Sinun kirjiesi tuli, niin kavahtelin. Kätkö, en

Sikkäa nyt oke haaste? Kirjoita nyt kumminkin vielä, mitä suunnitella ajatteli:
 kot. . . . . Kytäläinen: kaikin muuttua mieleksi mukaan, jos mistäkin salaten tähti.

väenit sitä vääräksi tuomita, koska se oli tapak-
 tunut rakkaudesta sinuun, mutta Toisella puo-
 lella oli se mahdollisuus, että sikke olisi sen väi-
 reäkäsitännyt (luullut, että minä...), vaikka
 hän sitä mitään näyttänyt — ja silloin se mie-
 lestäni olisi ollut turha ja siten väärä.... Sa-
 malla sinun kirjeesi johdosta päätin, että sinä o-
 lit mustasukkainen, kosken löytänyt itsestäni
 mitään syytä epäluuloosi. En yhtään arvosta-
 nut, että se koski hyväilyä. Tuntuu niin
 kuin olisit lukeut ajatuksiani, koska (tä-
 män yllämainitun asian ohessa) olen ajatel-
 lut Sigridia ja muimmista se olisi ollut, jos
 hänet koskaan olisi nainut ja koska nä-
 mä ajatukset ikäänkuin vaivasivat minua, niin
 että ni mälestäni liaksi häntä mietin.

Näin se nyt arvan oli. Sekavasti se näyt-
 täi, mutta jos peikkusen ajattelet, niin käsität,
 miten minua oli.....

Kyllä minä nyt myös käsität sinua!,
~~.....~~
~~.....~~

O'kain sinu ikäänkin! - Kukaan, kukaan...

Äiti, Sinä pikkunen vitikkani: „kauheas-
ti sin en rakasta!“ ..... Ei, ei tietysti —
eikä minäkään Sinua kauheasti rakasta,
jos sen sanan oikein alkumestitähksesi otam-
me (niinkuin muuten oikein on)! Minähän sen
vaan teossa ylevässä innossa pistin voiman-
sa takia!

„Niin kauniisti, niin kauniisti!“ Se on oikein,
kultani, armaani. „Rakkaus, joka aina antaa,
vaan ei vaadi itselleen“.

Leimuvat terveiset!

Pekka.

Jos Äiti kotona on, niin lämpimät
hälle terveiset!

Papaalle ja Yrjöille paljon terveisii!

Tänään Gorda tulee kotiin. — —

Lüsa tati raukka! Surkeelta hänen
kohtalonsa näyttää — vaan ken tuntee „Hes-
ran tiet“? Sillä siitä jokas onni hälle kätää.
Terveiset hälle!